

ENTER

나노마신

9

나노 마신 9

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER!
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ขออนุญาตขอแนะนำมือผู้เก่งกาจราวปีศาจมาแล้วมากมาย จนในสายตาของจอมยุทธ์ทั่วทั้งจังหววนเขาเหมือนสัตว์ประหลาดตัวหนึ่งไปเสียแล้ว แต่คำว่าปีศาจหรือสัตว์ประหลาดสุดท้ายก็เป็นแค่คำเปรียบเปรยเท่านั้น เพราะถึงอย่างไรขออนุญาตก็ยังเป็นมนุษย์และยังไม่เคยพบเจอสัตว์ประหลาดจริงๆ สักครั้ง ทว่าการเดินทางมาวังน้ำแข็งทะเลเหนือแห่งนี้ทำให้เขาได้พบเจอสัตว์ประหลาด...ไม่สิ ต้องบอกว่า 'สัตว์เทพ' เป็นครั้งแรก

ศักระหว่างขออนุญาตได้รับสมญานามว่าเทพมารและเป็นที่หวาดกลัวของยุทธภพกับสัตว์เทพผู้มีพลังทำลายล้างสะเทือนฟ้าสะเทือนดินและเป็นดั่งภัยพิบัติมาแต่โบราณกาล ฝ่ายไหนกันแน่จะได้รับชัยชนะ และคนธรรมดาอย่างเราๆ ควรจะหวาดกลัวฝ่ายไหนมากกว่ากัน เชื่อว่าหลังจากอ่านเล่มนี้ทุกท่านจะได้คำตอบในใจอย่างแน่นอน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

'อันจุรงวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้ 'ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน' ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยังพัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/ระดับเลิศล้ำขั้นปลาย

6. ยอดฝีมือระดับแปรสภาพ

แบ่งเป็น ระดับแปรสภาพขั้นต้น/ระดับแปรสภาพขั้นกลาง/
ระดับแปรสภาพขั้นสูง/ระดับแปรสภาพขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกล้ำ

แบ่งเป็น ระดับลึกล้ำขั้นต้น/ระดับลึกล้ำขั้นกลาง/
ระดับลึกล้ำขั้นสูง/ระดับลึกล้ำขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

ในเมื่อพวกเจ้าอยากตายกันมาก
ข้าก็คงไม่อาจเพิกเฉยต่อความตึงใจนั้น

บทที่ 86

วังน้ำแข็งกลุ่ม (1)

ครีน!

ณ ห้องทำงานของเจ้าวังน้ำแข็งทะเลเหนือ

ข้าวของและเครื่องเรือนทั้งหมดกำลังโยกโคลงไปมาเพราะการสั่นไหวอันรุนแรง แต่ถึงการสั่นจะมากขึ้นเรื่อยๆ ทว่าคนทั้งสองในห้องกลับพูดคุยกันอย่างไม่รู้สึกรู้สราวกับว่าเคยชินเสียแล้ว คนทั้งสองนี้คือทันจูซอนผู้รักษาการเจ้าวังและผู้อาวุโสหนึ่งชอลยงควี

ผู้อาวุโสหนึ่งชอลยงควีเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"กลายเป็นเรื่องใหญ่แล้วขอรับ ตอนนี้ข้าวลื้อแพร่กระจายไปทั่ววังแล้ว"

"ส่งผลกระทบมากเลยสินะ..."

ทันจูซอนส่ายหน้าอย่างอัปจน เรื่องที่เจ้าวังน้อยทันแพ็กฮยอนพากองกำลังพรรคมารซึ่งนำโดยประมุขซอนยออุณมายังวังน้ำแข็งทะเลเหนือนั้นแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว ความสำเร็จในการร้องขอความช่วยเหลือจากแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะจึงถูกกลบไปโดยปริยาย

"เฮ้อ... ผิดแผนไปหมดเลยขอรับ"

เขาพยายามเปลี่ยนความคิดของเหล่าที่ปรึกษาและคนในสังกัด
 เจ้าวังด้วยการผลักดันทัศนคติของให้เดินทางไปร้องขอความช่วยเหลือจาก
 แนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะในฐานะทูต แต่ถึงจะขอความช่วยเหลือ
 สำเร็จ ทว่าผลลัพธ์กลับไม่เป็นดังหวัง เพราะเจ้าวังน้อยที่ชาววังเคย
 เลื่อมศรัทธาในฐานะผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าวังกลับโดดเด่นขึ้นมาแทน
 ถึงจะไม่ได้ส่งจดหมายอย่างเป็นทางการไป แต่ให้ใ้พรรคมาร
 กลับก็ทำไม่ได้ แฮ่อ...

หากประมุขพรรคมารขออนุญาตไม่ได้มาเยือนด้วยตนเอง เขาคง
 ปฏิเสธความช่วยเหลือไปแล้ว และถึงแม้จะไม่อยากยอมรับ แต่การ
 ข้ามทะเลสาบมาด้วยวิชาตัวเบานั้นก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า
 พลังยุทธ์ของประมุขพรรคมารคนปัจจุบันนั้นยากจะหยั่งวัด อีกทั้ง
 ตอนนี้พวกตนก็ยากจะจัดการเต้ามังกรด้วยกำลังของตนเองจึงไม่ควร
 ไปเป็นศัตรูกับคนต่างถิ่นอีก

หากรู้ล่วงหน้าว่าจะเป็นเช่นนี้ผู้จัดการเต้ามังกรด้วยกำลังที่มีดีกว่า
 ถึงจะหนักหนาหน่อยก็เถอะ

แม้เขาจะรู้สึกเสียดาย แต่ไม่นานนักก็นึกตำหนิตัวเองที่คิดโง่เง่า
 เช่นนั้น เพราะเต้ามังกรสีหวัเป็นสัตว์เทพที่ไม่ต่างจากหายนะ ลำพัง
 กำลังพลของวังน้ำแข็งทะเลเหนือย่อมไม่อาจรับมือกับการทำลายล้าง
 ของมันได้

ใช่แล้ว ข้าไม่ควรปล่อยให้วังน้ำแข็งทะเลเหนือเสียหายก่อนจะ
 ได้ขึ้นเป็นเจ้าวัง

เขาอยากครอบครองอำนาจของวังน้ำแข็งทะเลเหนือโดยสมบูรณ์
 การที่เขาเชิญเจ้าวังน้อยและได้ตำแหน่งผู้รักษาการเจ้าวังมาก็เพราะ
 ได้แรงสนับสนุนจากชาววังรุ่นใหม่กับพวกผู้นำระดับสูง ดังนั้นการกำจัด
 เต้ามังกรโดยทำให้กำลังพลส่วนใหญ่อยู่รอดปลอดภัยย่อมดีกว่าการ

สูญเสียกำลังพลไป

"เจ้าวังน้อยคงเป็นที่ฮือฮาชั่วคราว แต่ไม่นานชาววังก็คงเลิกสนใจไปเอง"

"แต่ดูเหมือนประมุขพรรคมารจะทำให้พวกที่ปรึกษาสนใจอยู่เหมือนกันนะขอรับ"

"ใช่แกพวกนั้นยุ่มย่ามมากเกินไปแล้ว"

กรือป!

ที่วางแขนของเก้าอี้แตกทันทีเมื่อทัณฑ์จุชอนออกแรงบีบมือ พวกที่ปรึกษามักขัดขวางเขาทุกเรื่องมาโดยตลอดตั้งแต่ตอนแย่งชิงความเป็นหนึ่งกับเจ้าวังคนก่อนที่เสียชีวิตไป

แค่นี้ก็น่าจะพอแล้ว

ผู้อาวุโสหนึ่งชอลยงควี่รู้สึกพึงพอใจเมื่อเห็นทัณฑ์จุชอนแสดงความเกรี้ยวกราดออกมา เพราะจุดประสงค์ที่แท้จริงของเขาคือการยั่วยุให้ทัณฑ์จุชอนมองว่าเจ้าวังน้อยเป็นตัวอันตราย เขาจะปล่อยให้ทัณฑ์จุชอนหวั่นไหวเพราะเห็นเจ้าวังน้อยเป็นทั้งหลานชายและศิษย์ไม่ได้

คนจะขึ้นเป็นใหญ่ต้องไม่อ่อนไหวเพียงเพราะเห็นแก่ความเป็นญาติ ไม่อย่างนั้นความเห็นอกเห็นใจจะกลายเป็นดาบที่แทงตัวเองในวันข้างหน้า

เพื่อการนั้นเขาจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงการกระทำสกปรกเช่นนี้ใจจริงเขาอยากแนะนำให้ทัณฑ์จุชอนกำจัดเจ้าวังน้อยเสียเดี๋ยวนี้ แต่ดูจากท่าทางตอนอยู่บนหอสังเกตการณ์แล้ว คงยังไกลเกินกว่าจะทำเช่นนั้นได้

หลังจากหยุดจิตใจอยู่พักหนึ่ง ทัณฑ์จุชอนก็เอ่ยถาม

"แล้วเรื่องที่พักเป็นอย่างไรบ้าง"

"ตอนนี้ให้เหล่าผู้นำระดับสูงของทั้งพรรคมารและแนวร่วมยุทธภพ พรรคธรรมะไปพักที่เรือนรับรองของวัง และกำลังสร้างค่ายชั่วคราวทาง

ฝั่งตะวันตกนอกวังขอรับ"

"เอ๊ย คนเยอะจริงๆ..."

เพราะตอนแรกคิดว่ามีเพียงกองกำลังแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะ
จึงเตรียมที่พักเอาไว้แค่นั้น แต่สุดท้ายกลับมีคนเพิ่มขึ้น พื้นที่ในวังจึง
ไม่เพียงพอทำให้ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากสร้างค่ายชั่วคราวนอกวัง

"หลังกำจัดเต้ามังกรได้แล้ว คงต้องขยายวังและเพิ่มเรือนรับรอง
จะได้ไม่เสียชื่อวัง"

"รับทราบขอรับ ข้าจะให้ท่านผู้เฒ่าดูแลเรื่องนั้น"

ขอลยของควีนเห็นด้วยในเรื่องนี้เช่นกัน วังน้ำแข็งทะเลเหนือไม่เคย
รับรองแขกมากมายขนาดนี้นับตั้งแต่สร้างวังขึ้นมา เขาจึงคิดว่าจำเป็น
ต้องขยายวังเพื่อโอกาสในอนาคต

"หวังว่าคืนนี้ทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดีนะขอรับ"

ช่วงนี้การสันสະเทือนที่ไม่ต่างจากแผ่นดินไหวรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ
การสันสະเทือนที่เคยรู้สึกได้เฉพาะบริเวณที่เต้ามังกรถูกผนึก ตอนนี้
รุนแรงถึงขั้นสัมผัสได้แม้อยู่ภายในวังแล้ว

"พวกเขาจะได้พักกันไหมนะ"

ทันจุชอนพูดพลางหัวเราะคิกคักที่เขาเอ่ยเช่นนั้นก็เพราะทั้งแนวร่วม
ยุทธภพพรคธรรมะและพรคมารต่างก็ขอพักหนึ่งวันหลังเดินทางมาถึง
ซึ่งถือเป็นเรื่องธรรมดาเพราะพวกเขาเดินทางขึ้นเหนือมาโดยไม่ได้
หยุดพักเลย แต่พวกเขาจะพักผ่อนอย่างสบายในสถานที่ที่แผ่นดิน
สันสະเทือนอย่างต่อเนื่องได้อย่างไร

ควีน!

วังสันสະเทือนอีกครั้ง

"อืม..."

ทันจุชอนขมวดคิ้ว ยิ่งเวลาผ่านไปการสันสະเทือนก็ยิ่งถี่และ

รุนแรงขึ้นจนเขาเป็นกังวลแม้จะเคยชินแล้วก็ตาม

"เฮ้ย!"

ขณะเดินอยู่บนโถงทางเดินเพื่อไปยังห้องรับรองฮอบงก็กระโดดไปเกาะเสาอย่างตื่นตระหนก เพราะทั้งเรือนรับรองนั้นสั้นอย่างน่าตกใจราวกับจะถล่มลงมา

"ฮ่าๆๆ! ถึงวรยุทธ์จะสูงส่งขึ้น แต่เจ้าก็ยังเหมือนเดิมเลยนะ"

โควังฮึลหัวเราะว่าเมื่อเห็นฮอบงแสดงท่าทางเช่นนั้น

"หึ!"

ครืน!

"หวา!"

เขาพยายามจะไม่แสดงอาการใดๆ ทว่าพื้นโถงนั้นสั้นทั้งหมดจนทำให้ตกใจและคว้าเสาไว้โดยไม่รู้ตัว

"สั้นขนาดนี้ไม่ตกใจสิแปลก! หรือว่าไม่จริง มุน..."

ฮอบงคิดว่ามุนคงจะตกใจเหมือนกันจึงหันไปมอง แต่แล้วก็ต้องเบ้าปากและหันหน้ากลับ เพราะสิ่งที่มุนกำลังเกาะอยู่ไม่ใช่เสา แต่เป็นชอนยออุณ อีกทั้งยังยิ้มร่าอย่างไม่กลัวแม้แต่หน่อย

"แะๆๆ ข้าไม่เป็นอะไรหรอก เพราะมีคนให้เกาะอยู่ตรงนี้"

"ขอรับ เชิญตามสบาย"

เหล่าหกกระบี่ต่างหัวเราะท่าทางน่าขบขันของฮอบงเมื่อเขาเบ้าปากพร้อมพูดกระแหนะกระแหนะมุน

"เหตุใดถึงทำหน้าที่ประหลาดอย่างนั้นล่ะ"

"ฮ่าๆๆๆ"

ชอนยออุณเองก็หัวเราะเช่นกัน การเดินตามโถงทางเดินเพื่อไปยังห้องรับรองทำให้เขาหวนนึกถึงวันเก่าๆ สมัยอยู่สำนักมาร ช่วงนั้น

เป็นช่วงที่สนุกไม่น้อยเลย

"อย่ากังวลไปเลยขอรับ วังของเราสร้างจากหินเสี้ยวพลึง ไม่ถล่มด้วยการสั่นแค่นี้หรอกขอรับ"

โอบยอรองหัวหน้ากองกระเป๋หิมะพูดด้วยรอยยิ้มขณะเดินนำพวกขอนยออุลงไปยังห้องที่ชั้นสี่ของเรือนรับรอง แม้ตัวเรือนจะสั่นไหวตลอดทาง แต่ดูจากการที่โอบยอไม่ชวนเซเลยแม้แต่่น้อยก็แสดงให้เห็นว่าเขาค่อนข้างเป็นอย่างดี

ฮอบงพูดราวกับไม่เชื่อ

"ถึงสั่นแรงกว่านี้ก็จะไม่ถล่มลงมาหรือขอรับ"

"ข้าเอง...ก็ไม่แน่ใจ แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เป็นอะไรนะขอรับ"

"อ๊ะ! ตรงนี้! ตรงนี้มีรอยร้าวขอรับ"

เมื่อมองผนังของโถงทางเดินตามที่ฮอบงชี้ก็เห็นว่ามียอรร้าวจริงๆ ที่ไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร แม้จะยังไม่ใช่เรื่องร้ายแรง แต่มันคือเรื่องใหญ่สำหรับฮอบงที่กังวลว่าตัวเรือนจะถล่ม

ผัวะ!

"โอ๊ย!"

"เอาให้มันพอดีหน่อย วุ่นวายเหลือเกิน ที่นี่เป็นบ้านเจ้ารี"

หลังถูกมืออันหยาบกระด้างของโฮซังฮวาฟาดเข้าต้นคอ ฮอบงก็ทำหน้าบึ้งและเงยไป โอบยอยิ้มเจื่อนเมื่อเห็นภาพนั้น ความจริงแล้วเขากำลังประหลาดใจ เพราะที่เขาเคยได้ยินมา พรรคมารนั้นโหดร้ายและไม่เป็นมิตรเช่นเดียวกับพรรคอกรรม แต่พอได้ลองอยู่ใกล้ๆ คนของพรรคมารก็ดูเหมือนคนปกติทั่วไป

ขอนยออุนเอามือแตะผนังที่มีรอยร้าวเงยบๆ

นาโน สภาพของเรือนหลังนี้เป็นอย่างไรบ้าง

[จะสแกนและตรวจสอบสภาพเรือน]

สิ้นเสียงนาโน แสงจางๆ ก็เกิดขึ้นบนฝ่ามือของซอนยอฮุน มุนคยู
ที่ยืนอยู่ข้างๆ จึงมองซอนยอฮุนอย่างสงสัย

ไม่นานนาโนก็แจ้งผล

[ผลการสแกนผนังพบว่ารอยร้าวเพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน ดูเหมือน
ความเสียหายกำลังลุกลามไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นตัวเรือน...]

ครีน!

"ฮะ!"

ทันใดนั้นตัวเรือนก็สั่นอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้รุนแรงกว่าครั้งก่อนมาก
จนรู้สึกได้ว่าพื้นเอนเอียงไปมา

"อา..."

แม้แต่โอยองที่บอกฮอบงก่อนหน้านี้ว่าไม่เป็นไรก็ยังมองไปรอบๆ
อย่างสับสน

อะไรกัน เหตุใดมันจึงสั่นบ่อยขนาดนี้

เมื่อวานยังสั่นสะเทือนแค่ทุกหนึ่งเค่อเท่านั้น แต่หลังจากหยุดไป
พักหนึ่งมันก็สั่นสะเทือนยิ่งกว่าเดิมจนซามาซึกที่นั่งเจ็บมาโดยตลอด
เอ่ยมถามขึ้นมาด้วยสีหน้าไม่สบายใจ

"ไม่เป็นอะไรจริงหรือขอรับ"

โอยองพลันเงียบไป เพราะเขาไม่อาจตอบแชกที่มาช่วยเหลือว่า
วังน้ำแข็งทะเลเหนือแห่งนี้ไม่ปลอดภัย ตอนนี้เขาควรหลบแชกที่กำลัง
วิตกกังวลให้สงบลงก่อนแล้วค่อยไปรายงานผู้รักษาการเจ้าวัง

"มันสั่นแรงขึ้นก็จริง แต่เรือนต่างๆ ในวังสร้างจากหินเสี้ยวพล้ง
อย่างไรก็ไม่ถล่ม..."

ครีน!

แกรก!

โอยองยังไม่ทันจะพูดจบทั้งเรือนก็สั่นและเกิดรอยแตกบนเพดาน

จนเศษต่างๆ ตกลงมาบนพื้น ใบหน้าของทุกคนพลันบึ้งตึง ฮอบบะเอ๋ยาม
ด้วยน้ำเสียงจริงจังในสภาพเหงื่อแตกพลั๊ก

"ปลอดภัยจริงหรือขอรับ"

โอโยงไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไรเมื่อบนเพดานเกิดรอยแตกร้าวขึ้น
แรงสั่นสะเทือนขนาดนี้หากพวกเขาไม่เคยฝึกวิชาฝ่าเท้ามาก่อนก็คง
ล้มลงไปแล้ว และหากเป็นคนทั่วไปก็คงจะตกใจจนวิ่งหนีกระเจิดกระเจิง

"เดี๋ยวข้าจะไปรายงานท่านผู้รักษาการเจ้าวัง ตอนนีพวกท่าน
ออกไปข้างนอกก่อนน่าจะดีกว่าขอรับ! เชิญตามข้ามาขอรับ!"

ขณะโอโยงกำลังจะเดินนำพวกเขาออกไปข้างนอก

ทันใดนั้นเอง

ครีน! ตึงๆๆๆ!

"ฮะ!"

"ตะ...ตัวเรือน!"

ตัวเรือนที่สั่นและโคลงเคลงกำลังเอนไปด้านข้าง และผลจากการ
สั่นสะเทือนนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่บนเพดานที่เพ่ง
หยุดแตกร้าวไปเมื่อครู่

แกรก!

เพดานหินสียวพลั่งแตกร้าวใหญ่ขึ้นจนดูเหมือนใกล้จะถล่ม
โอโยงจึงรีบขึ้นไปยังหน้าต่างตรงสุดทางเดินแล้วตะโกนอย่างร้อนรน

"รีบกระโดดออกไปข้างนอกขอรับ!"

เขาตั้งใจจะพุ่งไปก่อน แต่เพดานกลับถล่มลงมา และชั้นที่พวกเขา
ยืนอยู่ก็ตกอยู่ในสภาพไม่ต่างกัน

ครีน!

"ฮะ! พื้น!"

พื้นโถงพลันแตกออกและพังทลายลง เมื่อตัวเรือนเริ่มถล่มโอโยง

ก็ปล้นทรงตัวไม่อยู่และกำลังจะตกลงไปข้างล่าง

แต่ทันใดนั้นเอง

ตูม!

จู่ๆ ก็เกิดปรากฏการณ์อันหนาวเหน็บถึงขั้นทำให้โอยองซึ่งเคยฝึกพลังเทพน้ำแข็งธวัชชนลูก น้ำแข็งลูกกลมไปบนพื้นที่กำลังพังทลายและเชื่อมรอยแตกร้าวด้วยน้ำแข็ง ไม่เพียงเท่านั้น บรรดาเศษเพดานที่ถล่มลงมาก็ปล้นหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศราวกับถูกอะไรบางอย่างขวางไว้ครืน!

ปรากฏอันแข็งแกร่งแผ่กระจายไปทั่วทุกทิศทุกทาง

"นะ...นี่มันอะไรกัน"

โอยองหันไปมองข้างหลังอย่างงงงวย และเห็นผู้อาวุโสหมกมุ่นองครักษ์ใหญ่มาราคยอม ฮอบง และโควังฮัลกำลังยื่นมือขึ้นไปด้านบนหนึ่งยอดฝีมือระดับลึกลับและสามยอดฝีมือระดับปรารถนากำลังใช้พลังจิตเคลื่อนย้ายหยุดเศษเพดานที่ถล่มลงมา และ...

"เหลือเชื่อ..."

ประมุขพรรคมารซอนยอนกำลังปล่อยปรากฏการณ์จากเท้าขวาปรากฏการณ์สุดชั่วทำให้พื้นโถงที่กำลังจะถล่มกลายเป็นน้ำแข็ง ทั้งที่ปกติแล้วต้องเป็นคนที่ฝึกพลังเทพน้ำแข็งธวัชถึงขั้นสูงสุดเท่านั้นถึงจะใช้ปรากฏการณ์นี้ได้

มะ...มีปรากฏการณ์สุดชั่วได้อย่างไร...

แต่ขณะโอยองกำลังตกใจ ฮอบงก็รู้สึกถึงอันตรายร้ายแรง

ที! นึกแล้วว่าจำเป็นต้องเป็นเช่นนี้ สัจธรรมใจอยู่แล้วเสีย

ฮอบงกำลังรวบรวมปรากฏการณ์เพื่อใช้พลังจิตเคลื่อนย้าย แต่การตรึงเพดานทั้งชั้นที่สร้างจากหินเสี้ยวพลังนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย หากยอดฝีมือทั้งสี่ไม่รวมมือพร้อมกันในเวลาที่เหมาะสม ชั้นบนก็คงถล่ม

ลงมาแล้ว

"มัน...มันเกินกำลังไป คงยันได้อีกไม่นาน ข้าว่าพวกท่านกับท่านประมุขควรออกไปจากที่นี่ก่อนนะขอรับ"

"ทะ...ท่านฮอพุตถูกนะขอรับ ท่านประมุข"

องค์รักษ์ใหญ่มาราคยอemputด้วยเสียงอันสั้นราวกับกำลังพยายามเค้นพลังทั้งหมดออกมา เพราะนี่เป็นเพียงแค่การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้น ไม่รู้เลยว่าพวกเขาจะทนได้อีกนานเท่าไร การให้คนอื่นหนีไปในขณะยังพอจะค้ำยันโครงสร้างเอาไว้ได้น่าจะช่วยลดการสูญเสียของพวกพ้องได้ดีที่สุด

"ท่านประมุข! มุนคยู! ซามาซัก! แซแทกคยอม! รีบหนีไป!"

โควังฮิลตะโกนไปทางคนอื่นๆ ในสภาพเส้นเลือดบนคอปูดโปนในตอนนั้นเองชอนยอฮุนที่กำลังปล่อยปราณเย็นก็ถามโอยองที่ลุ่มอยู่บนพื้น

"อย่างไรเรือ่นก็จะถล่มอยู่แล้ว เช่นนั้นข้าขอทำลายได้ไหม"

"ขอรับ?"

แม้โอยองจะไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไร แต่ชอนยอฮุนก็ไม่สนใจแล้ว เขาหันไปบอกทั้งสี่คนที่กำลังใช้พลังจิตเคลื่อนย้ายตริงเพดาน

"ทนอีกนินนะ"

"ชะ...ขอรับ!"

ชอนยอฮุนทิ้งทั้งสิ่งที่ตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนล้าไว้ข้างหลัง แล้วยกมือทั้งสองข้างขึ้น ทันใดนั้นก็พลันเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน

แกรก!

ปราณเย็นพลันรุนแรงยิ่งขึ้น จากนั้นเกล็ดน้ำแข็งก็ก่อตัวกันจนเกิดเป็นกระบี่น้ำแข็งหลายร้อยเล่มเต็มโถงทางเดินของเรือนรับรอง

นาโน! เปิดโหมดควบคุมระยะไกล!

[เปิดใช้งานระบบควบคุมระยะไกลตามคำสั่งของผู้ใช้งาน]

ทำลายให้สิ้นซาก

[รับทราบ ล็อกเป้าหมาย]

หลังส่งนาโนเสร็จ ขอนยออุนกี้ชุนนี่เป็นดรชนี่กระบี่คู่แล้วซี่ไปยัง
เพดาน ทันใดนั้นปลายกระบี่น้ำแข็งก็หันไปด้านบนอย่างพร้อมเพรียง
กัน

พีบ!

จากนั้นก็พุ่งเข้าใส่เพดาน

ฟ้าว!

โครม!

กระบี่น้ำแข็งเหล่านั้นพลันทะลวงเพดานหินเสี้ยวพลั้ง โอเยอง
รองหัวหน้ากองกระบี่หิมะมองภาพอันน่าเหลือเชื่อตรงหน้าอย่าง
ตกตะลึง

"เป็นไปได้อย่างไร..."

ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าเหตุใดขอนยออุนกี้ถึงถามอย่างนั้น เมื่อ
กระบี่น้ำแข็งทะลวงเข้าไป เพดานก็ถล่มลงมาที่ละส่วน

โครม!

ที่น่าทึ่งก็คือเพดานถูกทำลายลงอย่างรวดเร็วโดยไม่มีเศษหิน
ตกลงมาใส่ใครเลย ถือเป็นภาพน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง

ชะ...ใช้มนุษย์หรือเปล่า

บทที่ 86

วังน้ำแข็งกลุ่ม (2)

ครีน!

เรือนรับรองถล่มลงมาพร้อมแรงสั่นสะเทือนอันรุนแรง แต่ไม่ใช่แค่เรือนรับรองเท่านั้น การสั่นนี้เกิดขึ้นพร้อมกันทุกเรือน ไม่มีใครคิดว่าอาคารซึ่งสร้างด้วยหินเสียวพลังจะพังทลายลงมาได้ แต่มันก็เกิดขึ้นแล้ว

แกรก!

รอยแตกลูกกลมไปบนผนังเรือนหลักของวังน้ำแข็งทะเลเหนือที่มีหิมะขาวโพลนปกคลุมอยู่บนกระเบื้องมุงหลังคาสีแดง ไม่ช้าเรือนก็โยกไหวไปมา

"ผะ...แผ่นดินไหว!"

"ต้องหนี!"

เสียงร้องตะโกนดังไปทั่ว ชาววังทุกคนที่อยู่ในเรือนต่างรีบวิ่งหนีออกมากันจ้าละหวั่น ไม่เว้นแม้แต่ผู้อาวุโสรวมถึงทันจูซอนผู้รักษาการเจ้าวังซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของเรือนหลัก พวกเขาพากันหนีออกมาจากเรือนที่กำลังพังทลาย

ตูม!

ทันจูซอนทำลายผนังแล้วกระโดดลงมาข้างล่าง โชคดีที่เขาอยู่
ชั้นบนสุด หากอยู่ชั้นกลางๆ คงหนีออกมาได้ยาก

ฟุบ!

"ปะ...เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร..."

ผู้อาวุโสหนึ่งซอลยงควีกระโดดลงมาจากห้องทำงานของเจ้าวัง
และอดหลับนอนไม่ได้เมื่อเห็นเรือนต่างๆ ของวังน้ำแข็งพังทลายลง ทันจูซอน
เองก็ตกใจเช่นกัน เขามองไปยังผนังของเรือนหลักอย่างตื่นตระหนก
เพราะมันกำลังแตกร้าวและค่อยๆ เอียง

ข้า...ยังไม่ได้ขึ้นรับตำแหน่งเลย เหตุใดถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น...

มันเป็นหายนะที่ไม่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของวังน้ำแข็ง
ทะเลเหนือ

ทันจูซอนละลายตาจากเรือนหลักไปมองที่อื่น

"โอ๊ย!"

"ช่วยด้วย!"

เสียงร้องโหยหวนดังมาจากเรือนทุกหลังที่ถล่มลงมา มีทั้งคนที่
หนีรอดออกมาได้และคนที่ถูกเรือนถล่มลงมาทับจนตาย หินเสี้ยวพลัง
ที่นำมาสร้างอาคารนั้นแข็งแกร่งมาก มันจึงกลายเป็นภัยที่ย้อนกลับมา
ทำร้ายตัวเอง หากเรือนต่างๆ สร้างด้วยไม้ ผู้มีวรยุทธ์คงจะทำลายเรือน
และหลบหนีออกมาได้ง่ายๆ แต่หินเสี้ยวพลังไม่เป็นเช่นนั้น

ครืน!

เรือนหลักเอนไปอีกด้านหนึ่งจนต้นเสาทาบกับน้ำหนักไม่ไหว
และแตกหัก ตัวเรือนค่อยๆ ทดุดตัวลง

"อา!"

ทันจูซอนรีบพุ่งไปยังเสาที่หักพร้อมร่ายฝ่ามือเทพน้ำแข็งธวัธ

ซูว!

ไอเย็นยะเยือกสีขาวโพลนถูกปล่อยออกมาจากมือของเขาและช่วยเสริมความแข็งแกร่งให้เสาพวกนั้น ด้วยเหตุนี้เรือนหลักที่เหมือนจะถล่มได้ทุกเมื่อจึงหยุดหลุดตัวชั่วคราว

ทันจุซอนตะโกนเข้าไปข้างในเรือนหลักทันที

"หนีเร็ว!"

แม้เขาจะหนีออกมาได้อย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังมีชาววังอีกมากอยู่ในเรือนหลักนี้ เมื่อชาววังได้ยินเสียงตะโกนของทันจุซอน พวกเขาก็พยายามรีบหนีออกมาข้างนอกทันที

ครีน!

หลายคนบาดเจ็บจากการถูกเศษหินของเพดานตกลงมาใส่ จนทำให้มีสภาพไม่น่าดูนัก

"ช่วยกันแซ่แข็งเรือนหลักให้ชาววังหนีออกมาได้!"

"ชะ...ขอรับ!"

ทันทีที่ได้ยินคำสั่งของทันจุซอน เหล่านักรบวังน้ำแข็งทะเลเหนือรวมถึงเหล่าผู้อาวุโสที่หนีรอดออกมาได้ก็ร่วมแรงร่วมใจกันชะลอการถล่มของเรือน และตอนนั้นเองทันจุซอนก็นึกถึงเหล่าผู้นำระดับสูงของพรรคมารและแนวร่วมยุทธภพพรรครวมะที่ถูกพาไปยังเรือนรับรองขึ้นมาได้

"ผู้อาวุโสซอล! ฝากท่านไปตามหาแขกของพวกเราด้วยขอรับ!"

"รับทราบขอรับ!"

ซอลยงควีหยุดแซ่แข็งเรือนแล้วพุ่งตัวออกไป เนื่องจากเรือนรับรองค่อนข้างสูง หากมันถล่มลงมาพวกแขกอาจจะหนีออกมาไม่ได้ ซอลยงควีมุ่งหน้าไปยังเรือนรับรองอย่างเร่งรีบ แต่สีหน้าของเขาก็พลันย่ำแย่ทันทีเมื่อมาถึง

"ให้ตายสิ!"

ตัวเรือนรับรองทนแรงสั่นสะเทือนไม่ไหวจนถล่มลงมาแล้ว
เรื่องใหญ่แล้ว!

หากแขกผู้มาช่วยเหลือประสพอุบัติเหตุเสียก่อนก็คงไม่อาจช่วยแก้ปัญหาของวังน้ำแข็งทะเลเหนือได้ ด้วยความร้อนใจเขาจึงรีบพุ่งตัวไปยังเรือนรับรอง แต่ก็พลันโล่งใจขึ้นเมื่อเห็นแขกจากพรรคमारอยู่นอกตัวเรือน นอกจากพวกเขาแล้วยังเห็นเหล่าคนของแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะที่โบหน้าเต็มไปด้วยฝุ่นและยื่นหอบอยู่ใกล้ซากปรักหักพัง

"แฮก...แฮก..."

"เกือบตายแล้วไหมล่ะ"

ฮวังโบนั่งผู้นำตระกูลฮวังโบมองซากปรักหักพังของเรือนรับรองที่ถล่มลงมาก่อนถอนหายใจอย่างโล่งอก โมยงกั๋งผู้นำตระกูลโมยงพยักหน้าให้เขาพร้อมพูดว่า

"หากเพดานไม่กลายเป็นน้ำแข็ง ป่านนี้พวกเราคงละไปแล้ว"

ตอนนั้นเหล่าผู้นำระดับสูงของแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะกำลังเก็บสัมภาระอยู่ในห้องรับรองชั้นสาม พวกเขาเกือบถูกตัวเรือนถล่มลงมาทับ แต่จู่ๆ เพดานที่กำลังจะถล่มลงมาก็กลายเป็นน้ำแข็ง พวกเขาจึงมีเวลาพอให้หนีออกมาได้อย่างหวุดหวิด

"โล่งอกไปที่ที่พวกท่านปลอดภัย!"

ซอลยงควีเดินเข้าไปพูดกับเหล่าแขกจากแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะ โดยคนที่ตอบเขาคือเซกัลโฮฮีที่เสื้อผ้าชุ่มโชกไปด้วยเลือด เนื่องจากนางเป็นสตรีจึงต้องแยกไปพักคนเดียวทำให้ไม่มีใครช่วยจัดการเศษซากที่ถล่มลงมาเลียบาดเจ็บเช่นนี้

"แฮก...แฮก...เกิดอะไรขึ้นกันแน่เจ้าคะ ท่านบอกว่าถ้าที่ผืนนี้"

เต๋ามังกรอยู่ไกลจากที่นี่ไม่ใช่หรือ"

นางได้ยินมาว่าแรงสั่นสะเทือนนี้เกิดจากเต๋ามังกรที่พยายามทำลายผนึกเพื่อออกมา ยิ่งเวลาผ่านไปพลังของมันก็ยิ่งกล้าแกร่งจนทำให้แรงสั่นสะเทือนรุนแรงขึ้น แต่มันต้องอยู่ใต้พื้นของวังน้ำแข็งทะเลเหนือเท่านั้นถึงจะทำให้เกิดแรงสั่นสะเทือนระดับนี้ได้

"ข้าเองก็ไม่เข้าใจเช่นกันขอรับว่าเกิดเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร หากเต๋ามังกรทำลายหินน้ำแข็งออกมาได้จริง คนในถ้ำก็ต้องรับมารายงาน... อ๊ะ! หรือว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา"

ขอลยของควมมองไปยังทิศของถ้ำที่ผนึกเต๋ามังกรอย่างตกใจ

ในเวลาเดียวกัน

ณ ภูเขาหัวโล้นทางทิศเหนือของวังน้ำแข็งทะเลเหนือ
ฟิ้ว!

ที่นี่เงียบสงบเป็นพิเศษ มีเพียงเสียงลมหนาว ต่างจากในวังน้ำแข็งทะเลเหนือที่ตอนนี้กำลังสับสนอลหม่านหลังเกิดการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง

ภูเขาสูงแห่งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของเส้นทางสู่ถ้ำที่ผนึกเต๋ามังกรทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ภายในถ้ำน้ำแข็งใต้ดินแห่งนั้นเงียบสงัดสว่างไสวด้วยแสงไฟจากคบเพลิง และมีชาววังกว่าห้าร้อยคนกำลังเอามือแตะพื้นเพื่อถ่ายทอดปราณเย็นออกไป

แปลก...

ผู้อาวุโสห้าซอลอี้จงกำลังจดจ่ออยู่กับการถ่ายทอดปราณเย็นใส่น้ำแข็งหลังเปลี่ยนเวรกับผู้อาวุโสสองโอมูบั้ง แต่สีหน้าของเขาดูไม่สู้ดีนัก เพราะขณะทาบมือลงบนพื้นเพื่อถ่ายทอดปราณเย็น เขากลับรู้สึกว่ามีบางอย่างต่างไปจากเดิม

ไม่รู้ลึกถึงการเต้นของหัวใจเลย

ปกติหากทาบมือลงบนพื้นก็จะรู้สึกได้ถึง การเคลื่อนไหวของ
เต่ามังกร พื้นของถ้ำควรจะสั่นไหวเพราะเต่ามังกรพยายามจะทะลวง
หินน้ำแข็งขึ้นมา แต่ตอนนี้เขากลับไม่รู้สึกละอะไรเลยราวกับไม่มีอะไร
เกิดขึ้น

ไม่มีทางที่มันจะเหนื่อยตาย

เพราะแม้จะถูกผนึกอยู่ในน้ำแข็งมาหลายร้อยปีเต่ามังกรตัวนี้ก็
ยังไม่ตาย ขณะคิดว่าเรื่องนี้แปลกนัก ซอลอิจจองก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้
จึงลุกขึ้นยืนและเผยสายตาดึงเครียด

"ข้าจะขึ้นไปข้างบนสักครู"

พอพูดจบเขาก็ใช้วิชาตัวเบาพุ่งตัวไปตามทางเดิน ก่อนจะออกไป
จากถ้ำอย่างรวดเร็วแล้วขึ้นไปบนภูเขาหัวโล้น

ได้โปรด...ได้โปรดเถอะ!

เขากาวนาให้ลางสังหรณ์ของตัวเองไม่กลายเป็นจริง เพียงไม่นานนัก
เขาก็ขึ้นมาถึงยอดเขาหัวโล้นและพบกับภาพน่าสะเทือนใจ เพราะเรือน
ต่างๆ ในวังน้ำแข็งทะเลเหนือซึ่งอยู่ทางทิศใต้กำลังพังทลายลงมา

"นะ...นี่มัน..."

และภาพต่อมาก็ยังทำให้ดวงตาของเขาสั่นไหวอย่างรุนแรง
โครม!

ต่อให้อยู่ไกลแค่ไหนก็ไม่มีทางมองไม่เห็นสิ่งนั้น บางสิ่งที่ทั้งยาว
และใหญ่โผล่ขึ้นมาจากพื้นบริเวณกลางวังน้ำแข็งทะเลเหนือที่เต็มไปด้วย
ซากปรักหักพัง โดยมันมีหัวเป็นมังกรและมีเกล็ดสีดำ

"ตะ...เต่ามังกร!"

พวกเขาเข้าใจผิดคิดว่ามันยังถูกขังอยู่ในถ้ำน้ำแข็ง

ครีน!

เสียงของอะไรวางอย่างดังขึ้นจากพื้น ทุกคนต่างได้ยินเสียงนั้น และรับรู้ได้ว่ามันไม่ได้มาจากเสียงของแผ่นดินไหวเพียงอย่างเดียว

ตะ...ตัวอะไรกำลังขึ้นมา

ครีน!

พื้นดินหน้าเรือนหลักยุบลงไปก่อนจะขยับที่ละน้อย จากนั้นสิ่งมีชีวิต รูปร่างใหญ่โตก็โผล่ขึ้นมาจากใต้ดิน

ตูม!

"โฮก!"

เงายาวใหญ่ที่เห็นผ่านฝุ่นดินทำให้ทุกคนพากันจับจ้องจนลึ้มหายใจ หากมองผ่านๆ หัวของมันดูเหมือนมังกรหรือไม่ก็อูมูกี้ แต่ลักษณะลำตัวกลับต่างออกไป มันคือเต้ามังกรที่มีภาพในบันทึกโบราณ และสิ่งที่ไม่มีใครคาดถึงคือมันตัวใหญ่กว่าที่จินตนาการไว้มาก

"เกิดอะไรขึ้น เหตุใดมันถึงไม่ได้มาจากถ้ำน้ำแข็งที่ถูกผนึกเอาไว้ แต่โผล่ขึ้นมาตรงนี้แทน"

เมื่อเห็นลำคอยาวและใหญ่ของเต้ามังกรโผล่ขึ้นมาตรงหน้าตน ทันจุขณะก็ไม่อาจซ่อนความสับสนเอาไว้ได้ สาเหตุที่พื้นสั่นสะเทือนรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงที่ผ่านมา ไม่ใช่เพราะพลังของมันเพิ่มขึ้น แต่เพราะมันเข้ามาใกล้วังน้ำแข็งทะเลเหนือมากขึ้นต่างหาก

ตอนเปลี่ยนเวรเมื่อครู่ยังรู้สึกถึงมันได้อยู่เลย

ผู้อาวุโสสองโคมูบังมองเต้ามังกรด้วยดวงตาสั้นไหว หรือว่าสัตว์เทพตัวนี้จะหลอกพวกตนด้วยการสั่นสะเทือนบริเวณที่ถูกผนึกด้วยหินน้ำแข็งอย่างต่อเนื่องและค่อยๆ เจาะพื้นดินพร้อมเคลื่อนที่มาเรื่อยๆ

เราประมาทเต้ามังกรเกินไป

อย่างไรสัตว์เทพก็ไม่ใช่สัตว์ธรรมดา มันไม่ได้เคลื่อนไหวตาม
สัญชาตญาณอย่างเดียว แต่ยังฉลาดไม่น้อยไปกว่ามนุษย์

กรอด!

ทันจุซอนกัดฟันแน่นขณะมองเรือนต่างๆ ในวังน้ำแข็งทะเลเหนือ
ที่ถล่มลงเพราะเต้ามังกรไม่ช้าเขาก็พุ่งตัวไปยังคอคอนใหญ่ยาวของมัน

"ได้! เจ้าทำลายวังน้ำแข็ง เช่นนั้นข้าจะตัดคอเจ้าเพื่อเป็นการ
ชดใช้"

จิ้ง!

ทันจุซอนชักกระบี่เนินหิมะอันเป็นอาวุธประจำกายออกมาพร้อม
ปล่อยปราณกระบี่ลี้ลิกหมายจะฟันคอของเต้ามังกรที่ปกคลุมด้วย
เกล็ดสีดำ

ทว่า...

แกว๊ิง!

"อะไรกัน!"

แม้แต่กระบี่ที่หุ้มด้วยปราณกระบี่ลี้ลิกก็ไม่อาจฟันเกล็ดของมันเข้า
ยิ่งไปกว่านั้นตัวกระบี่ยังสะท้อนกลับมาราวกับฟันใส่โล่เหล็ก หลัง
ประหลาดใจอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็ยังไม่ยอมแพ้จึงรวบรวมปราณกระบี่ลี้ลิก
เพิ่มขึ้นแล้วฟันเข้าใส่ร่างของมัน

แกว๊ิง! แกว๊ิง! แกว๊ิง!

ครั้งนี้ฟันลาคอของมันไม่เข้าอีกเช่นเคย ทิ้งไว้แต่เพียงรอยขีดข่วน
เล็กๆ เท่านั้น มีหน้าซำยังทำให้มันโกรธอีกต่างหาก

"โฮก!!!"

"โอ๊ย! หะ...หุ!"

ทุกคนต่างอดใจเมื่อต้องเผชิญกับเสียงคำรามอันดังสนั่นหวั่นไหว
ของมัน และทันใดนั้นเอง

เปรี้ยะๆ! เปรี้ยง!

"ฮะ!"

"หลบเร็ว!"

ขณะร้องคำราม เตามังกรก็ปล่อยสายฟ้าวูบวาบออกมาซัด
ทุกอย่างรอบตัวมันจนกระเด็นออกไป ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
จนไม่มีเวลาให้หลบเลี่ยง

แกร้ง!

"อีก!"

แม้ทันจุซอนจะใช้พลังเทพน้ำแข็งธวัธสร้างโล่น้ำแข็งอันแข็งแกร่ง
และเย็นยะเยือกออกมาต้านรับ แต่ก็ยังไม่อยู่และกระเด็นไปไกลถึง
สามสิบจั้ง

โครม!

เขาไม่อาจเก็บซ่อนความสิ้นหวังเอาไว้ได้หลังจากต้องกลิ้งไถล
ไปบนพื้น แม้จะบาดเจ็บภายในไม่มากนัก แต่เขาก็ยังตื่นตระหนก
เพราะหลังก้าวขึ้นเป็นยอดฝีมือระดับลึกล้ำ เขาก็คิดมาตลอดว่าไม่มี
คู่ต่อสู้คนไหนเหมาะสมกับตนเลย และไม่เคยมคิดว่าพลังของตนจะใช้
ไม่ได้ผลกับสัตว์เทพตัวนี้ สมควรแล้วที่มันจะถูกเรียกว่าตัวหายนะ

ทำอย่างไรดี

ปรารถนาจะปีกล้ำลึกทำได้เพียงสร้างรอยขีดข่วนบนเกล็ดของมัน
เท่านั้น นั่นหมายความว่าภารกิจมรณะดาไม่อาจสร้างบาดแผลทาง
กายภาพให้สัตว์เทพตัวนี้ได้ เห็นได้ชัดว่ามันมีกายคงกระพัน

ต้องหาจุดอ่อนให้เจอ

ไม่อย่างนั้นก็ไม่มีความหวังได้ ทันจุซอนลุกขึ้นยืนแล้วมองไป
รอบๆ ก่อนตะโกนบอกชาววังที่กระเด็นกระดอนไปเพราะสายฟ้าที่
เตามังกรปล่อยออกมาเมื่อครู

"นักรบทุกคนจงตั้งใจ! หากวันนี้เราสังหารสัตว์ประหลาดตัวนี้ไม่ได้ เราอาจจะไม่มีที่ให้อยู่อีกต่อไป!"

"อะ...ขอรับ!"

เมื่อได้ยินเสียงตะโกนของทันจูซอน เหล่าหัวหน้าทัพรวมถึงพวกผู้อาวุโสก็ตั้งใจแล้วหันไปสั่งการ นักรบของวังน้ำแข็งทะเลเหนือที่กระจัดกระจายกันอยู่จึงมารวมตัวกัน

ครั้น!

ฝั่งนักรบของกองกำลังแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะที่อยู่นอกเขตวังเมื่อเห็นเต้ามังกรโผล่มาก็พยายามจะรีบบุกเข้ามาสมทบข้างใน แต่ทันใดนั้นเอง

ตึง!

พื้นดินเริ่มสั่นอีกครั้ง จากนั้นหัวของเต้ามังกรอีกหัวก็โผล่ขึ้นมาจากพื้นและขวางพวกเขาไว้

"เฮ้ย! มะ...มีอีกหัวรี"

นั่นคือสิ่งที่ทุกคนมองเข้าไป พวกเขาลิ้มไปว่าเต้ามังกรที่ถูกผนึกอยู่ในวังน้ำแข็งทะเลเหนือนั้นมีสี่หัว หัวที่เพิ่งโผล่ขึ้นมาใหม่ส่งเสียงคำรามอย่างน่ากลัวและขวางไม่ให้กองกำลังแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะเข้าร่วมกับกองกำลังวังน้ำแข็งทะเลเหนือ

"โฮก!"

"โอ้โห! ทุกคนถอย!"

"หลบเร็ว!"

เหล่าหัวหน้าทัพออกวิ่งนำหน้าพร้อมตะโกนสั่ง เพราะเต้ามังกรกำลังร้องคำรามพร้อมปล่อยสายฟ้าออกมาเหมือนก่อนหน้านี้นี้

เบรียะๆ! เบรียะๆ!

เหล่านักรบของแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะพยายามหลบแล้ว

แต่เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมากจนพวกเขาจะรับมือ

"อ้าก!"

"โธ้ย!"

นักรบของแนวร่วมยุทธภพพรคธรรมะถูกสายฟ้าซัดจนกระเด็น
ล้มลงและร่างกายกระตุกไม่หยุด

"ตั้งสติไว้นะ!"

กำลังพลกว่าครึ่งของพวกเขาล้มลงและมีอีกมากที่กำลังจะตาย
จากภาวะหัวใจหยุดเต้น ภายในชั่วพริบตาเดียวแนวร่วมยุทธภพ
พรคธรรมะก็สูญเสียกำลังพลไปถึงแปดสิบกว่าคน

"ตะ...แต่มังกรมันปล่อยสายฟ้าได้ด้วยรี"

ฮวังโบนิ่งเพิ่งมาถึงบริเวณที่นักรบของกองกำลังแนวร่วมยุทธภพ
พรคธรรมะอยู่ เขาถึงกับอึ้งจนพูดไม่ออกเพราะตระหนักแล้วว่าพวกตน
ไม่ได้กำลังเผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายทั่วไป พวกเขาไม่มีทางจะเข้าใกล้
สัตว์เทพตัวนี้ได้ง่ายๆ เพราะมันมีพลังสายฟ้า

"กุนซื่อเซ็กัลเป็นอะไรไหมขอรับ ท่านถอยไปพร้อมนักรบคนอื่นๆ
น่าจะดีกว่านะขอรับ"

โมยงกังบอกเซ็กัลโซฮีที่ติดตามตนมา แม้จะไม่ได้บาดเจ็บ
มากมายนัก แต่เพราะนางมีวรยุทธ์อ่อนกว่าใคร การให้นางอยู่ห่างๆ
น่าจะเป็นเรื่องที่ดีกว่า ทว่าแม้จะกังวล แต่เซ็กัลโซฮีก็ทำหน้าซึ่งขังและ
ตึงตันจะไปที่ไหนสักแห่ง

หมับ!

โมยงกังคว้าจับข้อมือนางเอาไว้

"ท่านจะไปที่ไหนขอรับ"

"ตะ...ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาถามนะเจ้าคะ ท่านผู้นำตระกูลโมยง
ข้าต้องไปแจ้งให้ฝ่ายพรรคมารรับรู้เดี๋ยวนี้เจ้าคะ"

"หมายความว่าอย่างไร"

"ตอนนี้เต๋ามังกรมันกำลังไล่จัดการพวกเราทีละคนนะสิเจ้าคะ!"

"?"

"ข้าคิดว่าหัวแรกของเต๋ามังกรน่าจะออกมาดูสถานการณ์ มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างแน่นอนที่มันมาขัดขวางเรา บางทีหัวอื่นๆ อาจจะออกมา..."

ติ่ง!

นางยังไม่ทันจะพูดจบก็เกิดแรงสั่นสะเทือนจากใต้พื้นดิน โดยแรงสั่นนั้นกำลังเคลื่อนไปทางด้านตะวันตกเฉียงเหนืออันเป็นฐานที่มั่นของกองกำลังพรรคมาร ซึ่งนั่นเป็นไปตามการคาดเดาของเซ็กัลโซฮี

"ท่านผู้นำตระกูลโมยง! เราต้องบอกให้พวกเขาอยู่ห่างจากเต๋ามังกรนะเจ้าคะ!"

นักรบของกองกำลังแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะรีบร้อนเข้ามาจนทำให้สูญเสียกำลังพลไปถึงหนึ่งในสี่ หากนักรบพรรคมารทะเล่ทะล่ำเข้าไปโดยไม่มีแผนป้องกันก็ต้องถูกสายฟ้าของเต๋ามังกรเล่นงานอย่างแน่นอน

โมยงกังขมวดคิ้ว อันที่จริงตอนนี้เขาไม่อยากจะช่วยพรรคมารสักเท่าไร แต่หากกำลังพลของพรรคมารลดลงก็ยากจะจัดการกับเต๋ามังกร

เฮ้อ ช่วยไม่ได้

"อู!"

"ขอรับ! ท่านพ่อ!"

"ไปบอกกองกำลังพรรคมารให้อยู่ห่างจากเต๋ามังกรให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ รับไป!"

"ขอรับ!"

โมยงยูบุตรชายของโมยงกังนั้นได้ยื่นเซ็กส์โฮีฟูดเมื่อครู่แล้วจึง
รีบใช้วิชาตัวเบาไปยังฐานที่มั่นของกองกำลังพรรคมารทางด้านตะวันตก
เฉียงเหนือทันที

โมยงกังตะโกนบอกเหล่านักรบที่รอดชีวิต

"รักษาระยะห่าง! เตรียมลูกธนูเพลิง!"

"ขอรับ!"

มีแต่ตระกูลโมยงเท่านั้นที่เคยต่อสู้กับเต๋ามังกร โมยงกังเคยเห็น
ในบันทึกว่าบรรพบุรุษของตนใช้ลูกธนูเพลิงต่อสู้กับมัน หลังรับคำสั่ง
เหล่านักรบก็เริ่มจุดไฟบนลูกธนูที่เตรียมเอาไว้แล้ว

ขณะเดียวกันโมยงยูที่มุ่งหน้าไปยังฐานที่มั่นของพรรคมารทางด้าน
ตะวันตกเฉียงเหนือก็อดสูสนไม่ได้

"วะ...เวรเอ๊ย! เอาอีกแล้ว!"

ติ่ง!

เขาพยายามวิ่งให้เร็วกว่าเต๋ามังกร แต่ก็เอาชนะความเร็วของหัว
และลำคอที่ทั้งยาวและใหญ่ของมันไม่ได้ และทันใดนั้นหัวที่สามของ
เต๋ามังกรก็โผล่ทะลุพื้นขึ้นมา

"ตะ...เต๋ามังกร!"

"กระจายกำลังพล!"

นักรบพรรคมารพากันร้องตะโกน เต๋ามังกรนั้นฉลาดมาก ครั้งนี้
มันไม่ได้โผล่ขวางหน้าเหมือนคราวกองกำลังแนวร่วมยุทธภพพรรคธรรมะ
แต่โผล่ขึ้นมากลางวงของกองกำลังพรรคมาร หากเต๋ามังกรปล่อย
สายฟ้าออกมาตอนนี้ กองกำลังพรรคมารย่อมพินาศย่อยยับทั้งหมด
โมยงยูไม่ยากให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นจึงใส่พลังตะโกนสุดเสียง

"รีบถอยจากมันเดี๋ยวนี้!!!"

แต่เมื่อเขาตะโกน เต๋ามังกรก็ร้องคำรามดังไปรอบทิศ

"โฮก!"

"มะ...ไม่นะ!"

โมยงยูเห็นแสงสว่างวาบออกมาจากร่างของเต๋ามังกรก่อน
เปลี่ยนเป็นสายฟ้า

เปรี้ยะๆ!

เขาคิดว่ากองกำลังพรรคมารจะต้องถูกสายฟ้าจุดจนกระเด็น
ออกไปอย่างแน่นอน แต่เรื่องไม่น่าเชื่อกลับเกิดขึ้น

"หือ?"

สายฟ้าจากร่างของเต๋ามังกรไม่ได้แผ่กระจายไปรอบทิศ แต่
พุ่งไปที่พื้นราวกับโดนบางอย่างดูดลงไป

"อะ...อะไรกัน"

พอมองดีๆ ก็พบว่านักรบพรรคมารทุกคนกำลังก้มตัวอยู่และ
ดูเหมือนจะปลดปล่อยทุกคน บนพื้นรอบตัวของพวกเขามีบางอย่างคล้าย
แท่งเหล็กยาวปักอยู่เป็นแนวเหมือนลูกกรง สิ่งนั้นช่วยดูดซับสายฟ้า
ของเต๋ามังกรและมีประกายสายฟ้าแลบออกมา

ฮูว!

"เหลือเชื่อ ป้องกันสายฟ้าของเต๋ามังกรได้อย่างไร มันคืออะไรกัน"

สิ่งที่น่าตกใจยิ่งไปกว่านั้นก็คือแม้สายฟ้าจะกระทบแนวแท่งเหล็ก
แล้วไหลลงพื้น แต่ชาวพรรคมารกลับยังคงหายใจอย่างปกติราวกับว่า
ไม่ได้รับผลกระทบใดๆ

และเมื่อสายฟ้าหายไปจนหมดสิ้น

"สำเร็จ!"

"เฮๆๆ!!!"

นักรบพรรคมารให้ร้องอย่างพร้อมเพรียงกัน ซอนยออุคนที่ก้มตัว
เหมือนทุกคนมองรองเท้าที่ตนสวมอยู่ พื้นรองเท้าของเขาทำจากยางไม้

ซึ่งเป็นสิ่งของแลกเปลี่ยนจากวังหลวง ชาวพรรคमारคนอื่น ๆ ต่างก็
สวมรองเท้าเช่นนี้กันหมด

[กระแสไฟฟ้าลดลงไปมากกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์หลังจากกระจาย
ลงสู่พื้น]

ตอนเจ้าพูดเรื่องยางกับสายล่อฟ้า ข้ายังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่
สุดท้ายมันก็สำเร็จนะ นาโน

ขอนยออุณย์มมุปากและมองไปยังเต้ามังกร

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/44zrKAu>